

FÖRSLAG TILL AVGÖRANDE AV GENERALADVOKAT  
JEAN MISCHO

föredraget den 3 februari 2000 \*

1. De tillämpliga bestämmelserna och bakgrunden till tvisten som är föremål för förevarande förslag till avgörande, har beskrivits på följande sätt av förstainstansrätten i det överklagade beslutet, Kögler mot domstolen,<sup>1</sup> av den 20 januari 1998.
2. Enligt artikel 82.1 i Tjänsteföreskrifter för tjänstemän i Europeiska gemenskaperna (nedan kallade tjänsteföreskrifterna) skall pensionerna för tidigare tjänstemän korrigeras med den koefficient som fastställts för det land inom eller utanför gemenskaperna där den pensionsberättigade kan styrka att han är bosatt.
3. Sedan Tyskland återförenats blev Berlin, i oktober 1990, Tysklands huvudstad.
4. I dom av den 27 oktober 1994 i mål T-536/93, Benzler mot kommissionen (REGP 1994, s. II-777), och T-64/92, Chavane de Dalmassy m.fl. mot kommissionen (REGP 1994, s. II-723), förklarade förstainstansrätten att eftersom Berlin är Tysklands huvudstad sedan den 3 oktober 1990 strider artikel 6.2 i rådets förordning (EKSG, EEG, Euratom) nr 3834/91 av den 19 december 1991 om anpassning med verkan från och med den 1 juli 1991 av löner och pensioner för tjänstemän och övriga anställda i Europeiska gemenskaperna samt korrigeringskoefficienter som tillämpas på dessa löner och pensioner (EGT L 361, s. 13, nedan kallad förordning nr 3834/91) och rådets förordning (EEG, Euratom, EKSG) nr 3761/92 av den 21 december 1992 om anpassning med verkan från och med den 1 juli 1992 av löner och pensioner för tjänstemän och övriga anställda i Europeiska gemenskaperna samt korrigeringskoefficienter som tillämpas på dessa löner och pensioner (EGT L 383, s. 1, svensk specialutgåva, område 1, volym 2, s. 174, nedan kallad förordning nr 3761/92) — till den del dessa förordningar har fastställt en preliminär korrigeringskoefficient för Tyskland med utgångspunkt i levnadskostnaderna i Bonn — mot den

\* Originalspråk: franska.

1 — Dom i mål T-160/96, REGP 1998, s. I-A-15 och s. II-35.

princip som har uppställts i bilaga XI till tjänsteföreskrifterna och som innebär att korrigeringskoefficienten för en medlemsstat skall bestämmas med utgångspunkt i levnadskostnaderna i respektive huvudstad. Förstainstansrätten ogiltigförklarade därför sökandenas lönebesked respektive pensionsbesked i dessa mål, i den mån dessa hade upprättats på grundval av nämnda förordningar.

5. Det är vidare ostridigt i målet att korrigeringskoefficienterna, vilka i fotnoter till ovannämnda förordningar har betecknats som preliminära uppgifter och för vilka det har preciserats att de är tillämpliga '[m]ed förbehåll för de beslut som rådet skall fatta på grundval av kommissionens förslag', inte därefter har ändrats.

6. Efter det att nämnda domar hade meddelats höll rådet flera möten för att bestämma vilka åtgärder som skulle vidtas för att följa dessa domar. Rådet antog därefter, den 19 december 1994, förordning (EKSG, EG, Euratom) nr 3161/94 om ändring med verkan från och med den 1 juli 1994 av ersättning och pensioner till tjänstemän och övriga anställda i Europeiska gemenskaperna och de korrigeringskoefficienter som tillämpas på dessa ersättningar och pensioner (EGT L 335, s. 1, svensk specialutgåva, område 1, volym 3, s. 218, nedan kallad förordning nr 3161/94). I artikel 6.1 i denna förordning föreskrivs det att från och med den 1 juli 1994 skall den allmänna korrigeringskoefficienten för Tyskland för första gången grundas på levnadskostnaderna i Ber-

lin. Vidare anges särskilda korrigeringskoefficienter för Bonn, Karlsruhe och München.

7. Därefter bekräftades, i rådets förordning (EG, Euratom, EKSG) nr 2963/95 av den 18 december 1995 om ändring med verkan från och med den 1 juli 1995 av ersättning och pensioner till tjänstemän och övriga anställda i Europeiska gemenskaperna och de korrigeringskoefficienter som tillämpas (EGT L 310, s. 1), att den allmänna korrigeringskoefficienten för Tyskland skulle grundas på levnadskostnaderna i Berlin, med retroaktiv verkan från och med den 1 juli 1995.

8. Sökanden ansåg att domstolen, vad gäller hans pensionsbesked under perioden från den 1 juli 1991 till den 30 juni 1994, borde ha tillämpat korrigeringskoefficienter som grundades på levnadskostnaderna i Berlin, i stället för på levnadskostnaderna i Bonn. Med stöd av artikel 90.1 i tjänsteföreskrifterna begärde sökanden därför, i skrivelse av den 29 januari 1996, retroaktiv ändring av sin pension.

9. Sökandens begäran avslogs av domstolens justitiesekreterare i egenskap av tillsättningsmyndighet i beslut av den 12 mars 1996.

10. Sökanden anförde den 10 maj 1996 klagomål vid domstolens kommitté för klagomål (nedan kallad kommittén), med samma syfte som begäran, men med tillägget att han begärde att institutionen skulle fastställa en senare tidpunkt vid vilken denna beräkning skulle ske.
11. Detta klagomål avslogs den 1 juli 1996 med motiveringen att det hade anförts för sent och således inte kunde upptas till sakprövning. De rättsakter som gick sökanden emot i den mening som avses i artikel 90.2 i tjänsteföreskrifterna var i förevarande fall respektive pensionsbesked under den aktuella perioden. Sökanden hade därför inte iakttagit tidsfristen för att väcka talan enligt tjänsteföreskrifterna.”

### Upptagande till sakprövning

2. Rådet har ansett att det är uppenbart att överklagandet inte kan upptas till sakprövning. Rådet har framfört två argument i sammanhanget.

3. Rådet har för det första anfört att klaganden har begärt en ny prövning av talan i första instans utan att anföra särskilda rättsliga grunder för sina yrkanden och att detta enligt artikel 49 första

stycket i EG-stadgan för domstolen inte omfattas av domstolens behörighet.

4. Klaganden har nämligen enligt rådet varken klart angett vad han vänder sig emot i det beslut som han menar skall ogiltigförklaras eller vilka rättsliga grunder som han åberopar till stöd för yrkandet. Han har endast upprepat eller ordagrant återgett de grunder och argument som han har anfört vid förstainstansrätten.

5. Det är obestridligt att klagandens skriftliga inlagor för en läsare av dem skulle förefalla välbekanta vid en jämförelse med klagandens talan i första instans.

6. Å andra sidan ligger det i sakens natur att ett överklagande syftar till att den behöriga rättsinstansen skall ta del av de grunder och argument som framförts i första instans, när en klagande anser att förstainstansrätten genom sitt avslag har åsidosatt gemenskapsrätten.

7. Det följer förvisso inte av detta att ett överklagande skulle kunna begränsa sig till en ren upprepning av talan i första instans. Inte desto mindre kan det visa sig oundvikligt för klaganden att i viss utsträckning förlita sig på argument som redan har lagts fram i första instans.

8. Jag anser således att överklagandet inte kan avvisas med stöd av rådets första argument.

#### Prövning i sak

12. Förstainstansrätten granskade i det överklagade beslutet de två argument som klaganden åberopade mot domstolens invändning om rättegångshinder.

9. För det andra har rådet gjort gällande att förstainstansrättens bedömning av de slutsatser som klaganden hade rätt att dra av formuleringarna i förordningarna nr 3841/91 och 3761/92 samt rådets svar på de frågor som förstainstansrätten hade ställt i det ovannämnda målet Benzler mot kommissionen, utgör en bedömning av de faktiska omständigheterna som inte omfattas av domstolens prövning inom ramen för det förevarande överklagandet.

13. Vad gäller det första argumentet konstaterade förstainstansrätten att klaganden hävdade att rådet hade förklarat sig "fast beslutet" att slutgiltigt fastställa de korrigeringskoefficienter som betecknats som "preliminära" i fotnoter till förordningarna nr 3834/91 och 3761/92 samt följande förordningar och att principen om skydd för berättigade förväntningar under dessa omständigheter talar emot att han borde ha anfört klagomål mot dessa pensionsbesked redan tidigare.

10. Jag delar inte den åsikten. Enligt min åsikt bör nämligen fastställandet av den ledning som klaganden hade rätt att vänta sig av formuleringarna i förordningarna anses utgöra en fråga om tolkningen av de nämnda förordningarna. Det kan inte bestridas att tolkningen av de tillämpliga förordningarna utgör en rättsfråga som kan prövas inom ramen för ett överklagande.

14. Enligt förstainstansrätten framgår det av fast rättspraxis att en tjänsteman endast kan åberopa ett åsidosättande av principen om skydd för berättigade förväntningar om administrationen har gett honom tydliga försäkringar.

11. Eftersom överklagandet således, enligt min åsikt, inte kan avvisas med stöd av argumenten rörande upptagande till sakprövning, skall överklagandet prövas i sak.

15. Förstainstansrätten fann emellertid att det följde av omständigheterna i det aktuella fallet att rådet endast hade förbehållit sig möjligheten att ändra korrigeringskoefficienterna utan att förbinda sig att ändra dessa med retroaktiv verkan.

16. Man kan följaktligen inte hävda att rådet hade givit klaganden "tydliga försäkringar" såsom krävs enligt rättspraxis, vad gäller principen om skydd för berättigade förväntningar. Förstainstansrätten ansåg därför att klaganden inte kunde "hävda att rådet hade bibringat honom 'berättigade förväntningar' som gjorde att han kunde hysa förhoppningar om att kunna undgå tillämpning av de tidsfrister som föreskrivs i tjänsteföreskrifterna".

17. Vad gäller det andra argumentet som klaganden åberopade vid förstainstansrätten, enligt vilket hans talan inte rörde ett beslut av tillsättningsmyndigheten utan dennas passivitet, ansåg förstainstansrätten att de månatliga pensionsbesked som hade delgivits klaganden mellan den 1 juli 1991 och den 30 juni 1994 är beslut som gick honom emot, eftersom storleken på hans pension varje månad bestäms i desamma.

18. Förstainstansrätten ansåg att eftersom vart och ett av dessa pensionsbesked särskilt hade delgivits klaganden, borde han varje gång ha anført klagomål inom tre månader varigenom han i så fall hade iakttagit den tidsfrist som föreskrivs i artikel 90 i tjänsteföreskrifterna. Men i detta fall hade han anført klagomål den 10 maj 1996, det vill säga nästan två år efter utgången av den lagenliga tidsfrist som började löpa då han mottog det sista pensionsbeskedet i juni 1994.

19. Förstainstansrätten fann därför att talan inte kunde upptas till sakprövning, då klaganden hade framfört klagomål för sent.

20. Förstainstansrätten anmärkte vidare att en tjänsteman som inte, inom de i artiklarna 90 och 91 i tjänsteföreskrifterna angivna tidsfristerna, har väckt talan om ogiltigförklaring mot en rättsakt som han påstår går honom emot inte kan reparera denna underlåtenhet och på så sätt få nya tidsfrister för talan att börja löpa genom att väcka talan om skadestånd för en skada som samma rättsakt har förorsakat.

21. Förstainstansrätten fann emellertid att "i förevarande fall skulle sökandens talan, vilken enligt honom grundade sig på rådets passivitet, anses syfta till att kringgå de tidsfrister som föreskrivs i artiklarna 90 och 91 i tjänsteföreskrifterna, eftersom den syftade till ogiltigförklaring av ett beslut av kommittén, som endast innebar en bekräftelse på att frågan inte kunde upptas till prövning samt ersättning genom en form av skadeståndstalan för det ytterligare belopp som han skulle ha erhållit om korrigeringskoefficienten för Berlin hade tillämpats redan från år 1991".

22. Jag kan direkt säga att jag är ense med förstainstansrättens analys och jag bedömer att de tre argument som klaganden har anført till stöd för överklagandet inte medför att talan skall upptas till prövning. Jag skall granska dessa argument nedan enligt den ordningsföljd som klaganden har åberopat dem.

23. Klaganden har för det första gjort gällande att förstainstansrätten gjorde fel när den inte ansåg att korrigeringskoefficienten i det aktuella fallet var preliminär. Det framgår nämligen tydligt av uttrycken som har använts av rådet i de vid tiden för upprättande av de omtvistade pensionsbeskeden tillämpliga förordningarna, nämligen förordningarna nr 3834/91, 3761/92 och rådets förordning (Euratom, EKSG, EG) nr 3608/93 av den 20 december 1993 om anpassning med verkan från och med den 1 juli 1993 av löner och pensioner för tjänstemän och övriga anställda i Europeiska gemenskaperna samt korrigeringskoefficienter som tillämpas på dessa löner och pensioner,<sup>2</sup> att dessa bestämmelser inte kan anses vara slutgiltiga.

24. Klaganden har framhållit att de två sistnämnda förordningarna innehåller uttrycket ”med förbehåll för de beslut som rådet *skall fatta*”. Detta uttryck visar att rådet har förbundit sig att fatta sådana beslut i framtiden.

25. I den första av de nämnda förordningarna har de fastställda korrigeringskoefficienterna betecknats som preliminära uppgifter och i det sista övervägandet ges dessutom en uttrycklig motivering till varför korrigeringskoefficienterna endast är preliminära.

26. Det övervägandet är formulerat enligt följande: ”I avvaktan på ett beslut av rådet på grundval av förslag av kommissionen, i vilket korrigeringskoefficienter skall fastställas, gällande från och med den 1 oktober 1990, för att tillämpas på löner och pensioner för tjänstemän och övriga anställda i Europeiska gemenskaperna i Tyskland, är det lämpligt att preliminärt anpassa existerande korrigeringskoefficienter.”

27. Jag skulle för det första vilja fastslå att klagandens argument går ut på att rådet hade bibringat klaganden ”berättigade förväntningar” på att de preliminära uppgifterna inom kort skulle korrigeras och korrigeringskoefficienter fastställas slutgiltigt och att det följaktligen inte var nödvändigt för klaganden att agera rättsligt inom de tidsfrister som anges i tjänsteföreskrifterna. Frågan huruvida bestämmelserna i de aktuella förordningarna utgör preliminära uppgifter bör således inte granskas här, utan i samband med tillämpningen av principen om berättigade förväntningar.

28. Som förstainstansrätten emellertid, med rätta, har erinrat om i punkt 34 i det överklagade beslutet kan, enligt fast rättspraxis, berättigade förväntningar endast vara grundade på omständigheten att administrationen tillhandahåller ”tydliga försäkringar”.<sup>3</sup>

3 — Se till exempel domarna av den 5 februari 1997 i mål T-207/95, Ibarra Gil mot kommissionen (REGP 1997, s. I-A-13 och s. II-31), och mål T-211/95, Petit-Laurent mot kommissionen (REGP 1997, s. I-A-21 och s. II-57).

2 — EGT L 328, s. 1.

29. Det är således inte tillräckligt att de aktuella formuleringarna kan tolkas på det sätt som klaganden har gjort, utan den tolkning som klaganden gör måste kunna utläsas av formuleringarna med en viss grad av säkerhet. Framför allt skall inte den föreslagna tolkningen utgöra endast en av flera möjliga tolkningar av de omtvistade bestämmelserna.

30. Så är emellertid fallet här och förstainstansrätten har i punkterna 35—38 i det överklagade beslutet framhållit de skäl som utgör grund för en sådan slutsats.

31. Förstainstansrätten har med rätta påpekat att den enda visshet man kan få av uttrycket "[m]ed förbehåll för de beslut som rådet skall fatta på grundval av kommissionens förslag av den 10 september 1991 (SEC (91) 1612 slutlig)" är att rådet förbehåller sig möjligheten att ändra korrigeringskoefficienterna.

32. Inget i dessa formuleringar ger således någon visshet om rådets framtida beslut. Även om dessa formuleringar inte utesluter möjligheten att rådet antar nya korrigeringskoefficienter med retroaktiv verkan, utgör de inte stöd för slutsatsen att så med säkerhet kommer att ske.

33. Klaganden har vidare, vad gäller hans andra argument, som jag kommer att pröva i detalj nedan, gjort gällande att hans förväntningar var att rådet skulle anta en

slutgiltig förordning och inte att, såsom förstainstansrätten påstår i punkterna 37 och 38 i det överklagade beslutet, korrigeringskoefficienten för Berlin skulle tillämpas i hans fall.

34. Det övervägandet saknar relevans. Han kunde nämligen inte ha någon visshet ens om huruvida det överhuvudtaget kommer att antas en rättsakt med retroaktiv verkan. Vilken uppfattning han hade om det eventuella innehållet i en sådan är följaktligen utan betydelse.

35. Låt mig tillägga att uttrycket "preliminär", som användes för att beskriva den fastställda korrigeringskoefficienten och som klaganden vänder stor betydelse vid, endast återfinns i förordning nr 3834/91 och att rådet i den efterföljande förordningen som antogs i juli 1992, det vill säga två år före det sista omtvistade pensionsbeskedet, inte längre använde detta uttryck.

36. Det är, som klaganden har anfört, riktigt att rådet i skriftliga svar till förstainstansrätten i de ovannämnda målen Benzler mot kommissionen och Chavane de Dalmassy m.fl. mot kommissionen, har bekräftat att "slutgiltiga korrigeringskoefficienter med retroaktiv verkan skall fastställas". Förstainstansrätten har med rätta understrukit att den formuleringen skall läsas i sitt sammanhang i rådets svar. Det framgår av detta, vilket återges i punkt 25 i domen i det ovannämnda målet Benzler mot kommissionen, att stark betänksamhet fanns inom rådet rörande kommissionens förslag, på grund av att tillgänglig statistisk inte på

ett korrekt sätt återgav den nya situationen som hade uppkommit efter den tyska återföreningen och att ändringen av huvudstad ännu inte hade fått någon inverkan att tala om. Rådet hade följaktligen begärt att kommissionen för rådet skulle lägga fram en "fördjupad analys rörande statistiska, ekonomiska, konkreta och rättsliga aspekter som grund för förslaget".

37. Det framgår klart av den skrivelse som klaganden har åberopat att ett nytt beslut av rådet, med retroaktiv verkan, var beroende av de slutsatser som kunde baseras på den analysen.

38. Det följer av ovanstående att det ovan nämnda uttrycket, liksom de som använts i de omtvistade förordningarna, säkerligen kan tolkas på det sätt som klaganden har gjort, men att denna tolkning med hänsyn till sammanhanget inte är den enda möjliga tolkningen av lagstiftarens vilja.

39. Följaktligen kan den enda meningen inte rimligen anses medföra visshet för klaganden.

40. Det följer av ovanstående att förstainstansrätten med rätta har ansett att krite-

rierna för tillämpning av principen om berättigade förväntningar inte är uppfyllda.

41. Klaganden har för det andra anfört att förstainstansrätten har underlåtit att pröva hans argument rörande principen om god tro, vilken skall tas i beaktande vid tolkningen av alla rättsakter som antas av gemenskapens organ.

42. Enligt klaganden har rådet i det aktuella fallet fått honom att tro att det skulle komma att antas slutgiltiga bestämmelser av ännu okänt innehåll men med retroaktiv verkan, vilka skulle rätta till eventuella brister i de preliminära bestämmelserna och gentemot vilka han i förekommande fall skulle kunna agera med stöd av rättsmedel som föreskrivs i tjänsteföreskrifterna.

43. Förstainstansrätten borde ha insett att han hade skäl att hoppas att en slutgiltig förordning skulle antas, vilken skulle medföra nya tidsfrister för överklagande, och att man följaktligen inte kunde låta bli att uppta talan till sakprövning grundat på utgången av tidsfristerna för överklagande.

44. Detta argument kan inte ses fristående från klagandens första argument, vilket för övrigt visas av de talrika överlappningarna i hans skriftliga inlagor.



45. I förevarande fall har principen om god tro åsidosatts endast om klagandens förväntningar vad avser rådets framtida attityd hade varit välgrundade. Detta skulle endast vara fallet om rådet tidigare på ett övertygande sätt hade ingett klaganden förhoppningar om en bestämd åtgärd. Det framgår ovan att så inte var fallet.

46. Följaktligen kan överklagandet inte bifallas med stöd av detta argument av klaganden.

47. Denne har för det tredje gjort gällande att förstainstansrätten har ändrat tvisteföremålet för att kunna förklara att talan inte kunde upptas till sakprövning. Han har hävdat att hans ansökan och hans överklagande "inte riktar sig mot de preliminära pensionsbesked som han erhållit utan mot omständigheten att det dröjde så länge innan det kom en slutgiltig förordning och pensionsbesked grundade på denna förordning såsom det hade utlovats i rådets förordningar".

48. Detta argument innebär att talan i själva verket är riktad mot rådets passivitet. Reglerna för klagomål i artikel 90 i tjänsteföreskrifterna ger inte klaganden möjlighet att vända sig mot rådets passivitet, eftersom det, enligt den bestämmelsen, endast är möjligt för personer som omfattas av tjänsteföreskrifterna att agera mot tillsättningsmyndighetens beslut eller underlåtenhet.

49. I motsats till vad klaganden har påstått, följer det inte av ovanstående att han inte har någon möjlighet att väcka talan om han anser att rådet på ett oriktigt sätt underlåtit att agera.

50. Klaganden hade kunnat åberopa passivitet från rådets sida till stöd för en talan riktad mot tillsättningsmyndigheten, vilket skedde bland annat i de ovan nämnda målen Benzler mot kommissionen och Chavane de Dalmassy m.fl. mot kommissionen.

51. Det följer av ovanstående att han, vilket förstainstansrätten också har fastslagit, borde ha riktat sin talan mot de beslut i vilka, vad gäller hans situation, rådets åberopade passivitet framgår.

52. Förstainstansrätten har också med rätta menat att det inte rörde sig om en talan som avsåg tillsättningsmyndighetens passivitet. Det är nämligen ostridigt att pensionsbeskeden var riktade till klaganden. Det kan fölaktligen inte vara fråga om att tillsättningsmyndigheten har förfarit passivt, även om innehållet i de nämnda pensionsbeskeden inte motsvarade klagandens förväntningar.

53. Denne har hävdat att de aktuella pensionsbeskeden skall betecknas som "preliminära" och att de inte på ett slutgiltigt sätt reglerar situationen och att talan fölaktligen inte kan föras mot dem.

54. Klaganden har utgått från att ett specifikt beslut som fattas på grundval av en tidsbegränsad förordning nödvändigtvis också är preliminärt, vilket är ett resonemang som enligt min åsikt förefaller kunna ifrågasättas.

55. Han har hur som helst bortsett från att förstainstansrätten i den ovannämnda domen i målet Benzler mot kommissionen, vilken han själv åberopat vid upprepade tillfällen, redan har bedömt att pensionsbeskeden från den ifrågavarande tiden skall anses utgöra beslut som går den berörde emot, även om de grundas på tillämpningen av en preliminär korrigeringskoefficient.

56. Det är följaktligen med rätta som förstainstansrätten har kommit till slutsatsen att tillsättningsmyndigheten inte har förfarit passivt, eftersom den har riktat beslut till honom vilka går honom emot och mot vilka han kan föra talan.

57. Det är uppenbart att klagomålet mot de nämnda besluten inkom för sent, eftersom de tidsfrister för klagomål som föreskrivs i artikel 90 i tjänsteföreskrifterna hade gått ut. Det står följaktligen klart att talan inte kan upptas till sakprövning, dock utan att man kan kritisera förstainstansrätten för att ha gjort en överdrivet strikt tolkning av den bestämmelsen, såsom klaganden har gjort.

58. Såsom förstainstansrätten har understrukit i punkterna 40 och 41 i det överklagade beslutet, vilket klaganden inte har

invänt mot, följer det av fast rättspraxis att tidsfristen för klagomål utgör tvingande rätt och att parterna inte kan förfoga över den. Omständigheten att institutionen som är svarande har avgett svar i sakfrågan i ett klagomål som har lämnats in för sent, medför inte att en efterföljande talan skall upptas till sakprövning.

59. Det framgår för övrigt också av den rättspraxis som förstainstansrätten hänvisat till att det hinder som en utgången tidsfrist för klagomål utgör, inte kan kringgå genom att en begäran enligt artikel 90.1 i tjänsteföreskrifterna framställs så att en ny tidsfrist börjar löpa.

60. Klaganden har vidare påstått att förstainstansrättens åsikt får till följd att han berövas alla möjligheter att föra talan eftersom förstainstansrätten skall ha hävdad att för den händelse att en förordningsbestämmelse tillämpas på ett korrekt sätt och de omständigheter som motiverar att bestämmelsen är preliminär inte bortfaller förrän efter utgången av den föreskrivna tidsfristen för att föra talan mot ett specifikt beslut om verkställighet kan de personer som berörs av det beslutet när som helst agera, med chans att lyckas, mot beslutet om verkställighet, vilket då inte har någon rättslig grund, eller mot den rättsliga grund som förfallit.

61. Den inställningen kan inte godtas. Om ett specifikt beslut fattas på grundval av en preliminär förordning som inte längre har något existensberättigande, kan nämligen just det övervägandet anföras för att ifrågasätta giltigheten av det nämnda beslutet.

Om däremot förordningen alltjämt vid tidpunkten då det specifika beslutet fattas är välgrundad, medför omständigheten att grunden för förordningen senare har upphört att existera inte i sig att alla specifika beslut som har grundats på förordningen kan ifrågasättas.

62. Såsom rådet med rätta gör gällande talar principen om rättssäkerhet mot en sådan åsikt.

63. Klaganden har även påstått att vid den tidpunkt då han enligt förstainstansrätten borde ha ifrågasatt de omtvistade pensionsbeskeden, skulle han ännu inte på ett ändamålsenligt sätt kunnat formulera ett klagomål grundat på att rådet inte skulle anta en slutlig korrigeringskoefficient för perioden i fråga, eftersom han då ännu inte hade förvissat sig om att rådet inte skulle anta slutliga korrigeringskoefficienter.

64. Det argumentet kan inte godtas. Omständigheten att det efter utgången av en tidsfrist för talan mot ett beslut inträffar en omständighet, på vilken klaganden bedömer att han skulle ha kunnat grunda ett klagomål, kan inte medföra att tidsfristerna för talan mot det nämnda beslutet åter börjar löpa.

65. Slutligen har klaganden hävdat att det av den oriktiga ändringen av tvisteföremålet som förstainstansrätten gjort också framgår att förstainstansrätten har ansett

att talans syfte var att klaganden för den aktuella perioden skulle beviljas pension beräknad med utgångspunkt i levnadskostnaderna i Berlin.<sup>4</sup>

66. Det måste emellertid fastslås att klagandens förklaringar vad gäller sakfrågan i överklagandet till alla delar syftar till att visa att han har rätt till en sådan pension.

67. Det är således med rätta som förstainstansrätten har ansett att detta var det verkliga föremålet för talan, nämligen ifrågasättandet av pensionsbeskeden efter det att de föreskrivna tidsfristerna gått ut, i syfte att för den aktuella perioden erhålla en högre pension, beräknad med utgångspunkt i levnadskostnaderna i Berlin.

68. Det kan hur som helst fastslås att klaganden på den punkten ifrågasätter en omständighet som inte är avgörande för förstainstansrättens resonemang. Detta resonemang är grundat på bedömningen att beslut riktats mot klaganden, beslut som går honom emot och vilka han borde ha ifrågasatt inom tidsfristerna. Förstainstansrätten har således uttalat sig om klagandens möjligheter att föra talan. Syftet bakom en sådan talan saknar betydelse.

4 — Se framför allt punkt 42 i det överklagade beslutet.

## Förslag till avgörande

69. Av det ovanstående följer att överklagandet skall ogillas.

70. Domstolen och rådet har yrkat att klaganden skall förpliktas att ersätta rättegångskostnaderna. Det följer av artikel 122 i domstolens rättegångsregler att artikel 70 i de nämnda reglerna inte är tillämplig vad gäller ett överklagande av tjänstemän och övriga anställda vid institutionerna. Artikel 69.2 i rättegångsreglerna skall således enligt min åsikt tillämpas och klaganden skall förpliktas att ersätta rättegångskostnaderna. Rådet, som har intervenerat, skall bära sin rättegångskostnad i enlighet med artikel 69.4 i rättegångsreglerna.